

Lengvas grobis

Žaliojoje girioje gyveno trys vilkai: Gaurius, Maurius ir Baurius. Gaurius buvo vyriausias ir stipriausias, todėl vilkai jį išsirinko savo vadu. Storas ir nutriušęs Maurius atrodė lyg iš maurų išbridęs, užtat garsėjo gudrumu. O mažiausias jų – Baurius buvo dar jaunas, bet labai įžūlus. Vieną žvarbią žiemos dieną trijulė svarstė, kaip jiems grobio prasimanius.

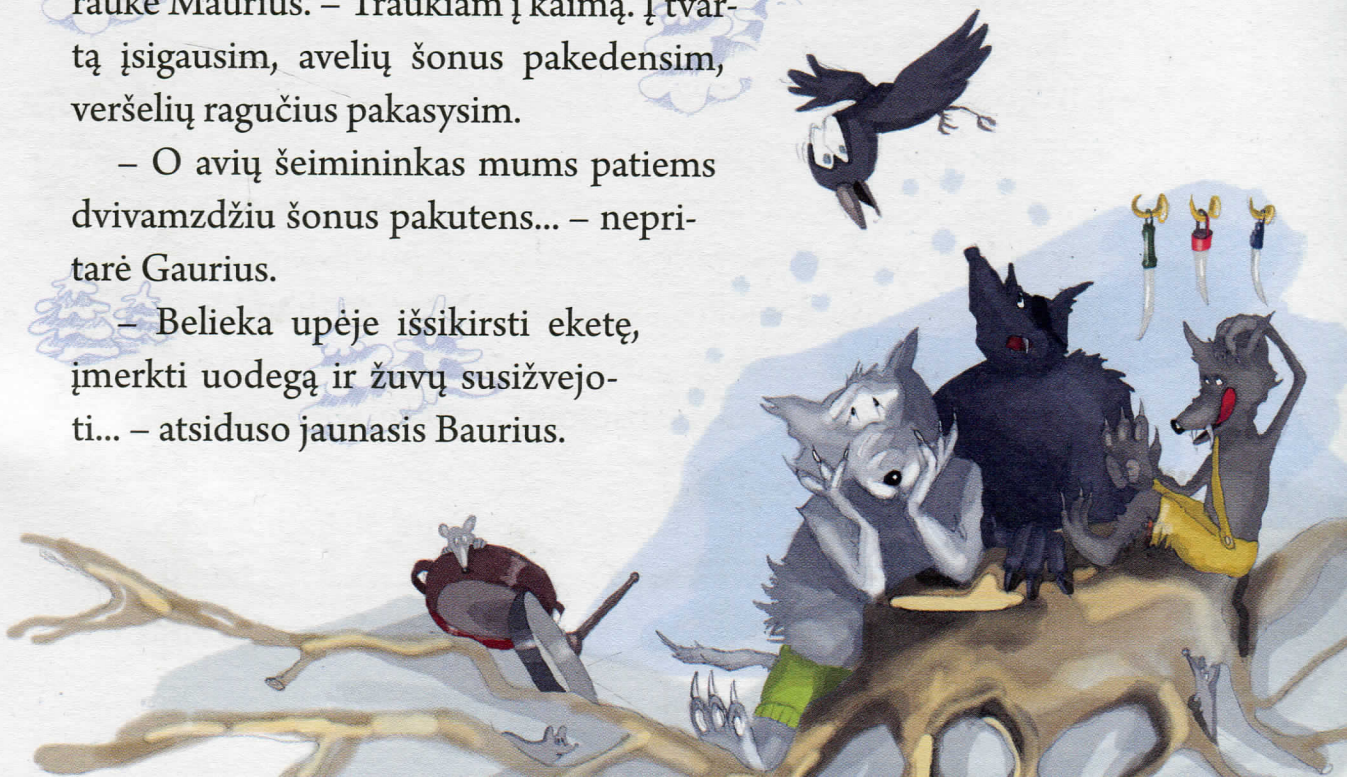
– Artėja Kalėdos, reikia ir mums šventei ruoštis, gardžios mėsytės pasirūpinti. Ką siūlote? – paklausė Gaurius.

– Anksti atsikelkim ir lekiam į gretimą mišką. Kiškius, stirnas po pusnis pavaikysim, – pasiūlė Baurius.

– Anksti... Per pusnis... Tingiu... Tik pavargsim ir kailį sušlapsim, – susiraukė Maurius. – Traukiam į kaimą. Į tvartą įsigausim, avelių šonus pakedensim, veršelių ragučius pakasysim.

– O avių šeimininkas mums patiems dvivamzdžiu šonus pakutens... – nepritarė Gaurius.

– Belieka upėje išsikirsti eketę, įmerkti uodegą ir žuvų susižvejo-ti... – atsiduso jaunasis Baurius.

Tuo metu pro šalį skrido varna Karna. Vilkų pokalbį išgirdusi sukrankė:

– Sveiki, pilkiai, pro šalį skridau ir jūsų šnekas nugirdau. Nosies iš girios neiškišat ir nežinot, kas pasaulyje dedasi. O aš aukštai lakioju, toli matau ir žinau, kur lengvai gardžiausios mėsytės galima gauti.

– Kur??? – sustūgo Gaurius, Maurius ir Baurius.

– Pasukite gauruotas galveles ir pamėginkite atspėti... – pūtėsi varna.

– Prekybos centre? Turguje? Ne, žmonėms į akis nelįsime, mes ne kokie šunys... – raukėsi Baurius.

– Neatspėjote. O ką duosit, jei pasakysiu?

– Na... Kalėdoms dovanėlę gausi... – pažadėjo Gaurius.

– Žinau tas jūsų dovanėles... Pažadėkite man savo grobio dalį.

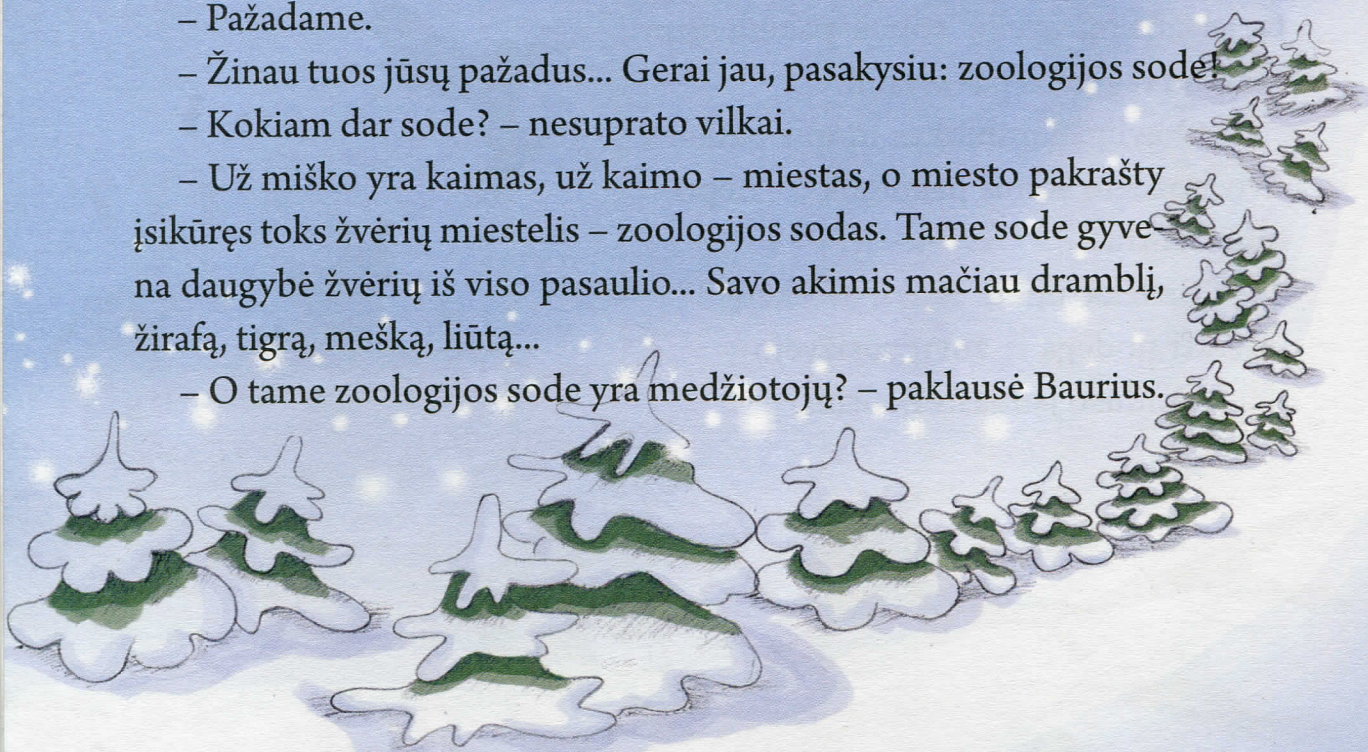
– Pažadame.

– Žinau tuos jūsų pažadus... Gerai jau, pasakysiu: zoologijos sode!

– Kokiam dar sode? – nesuprato vilkai.

– Už miško yra kaimas, už kaimo – miestas, o miesto pakrašty įsikūręs toks žvėrių miestelis – zoologijos sodas. Tame sode gyvena daugybė žvėrių iš viso pasaulio... Savo akimis mačiau dramblių, žirafą, tigrą, mešką, liūtą...

– O tame zoologijos sode yra medžiotojų? – paklausė Baurius.

– Nėra jokių medžiotojų. Dieną ten daug vaikų, jie ateina pas tuos žvėris į svečius, o naktį žvėrys lieka vieni. Jie gyvena už aukštos geležinės tvoros, kiekvienas savo namelyje.

– Jėėėė - ga! Daugybė skanių žvėrių, kurių nereikės nė gaudyti, nes jie jau sugauti, – laižėsi Maurius.

– Tai kada traukiam į tą zoologijos sodą? – nekantravo Baurius.

– Tik nereikia skubėti. Pirmiausia eikime į žvalgybą ir tą sodą gerai apžiūrėkime – kas kur ir kaip. Tada nuspręsimė, kaip veikti, kad nesusimautumėm, – tarė vilkų vadas Gaurius.

Naktis zoologijos sode

Kai išėjo paskutiniai zoologijos sodo lankytojai, žvėrys sušveitė vakarienę ir ruošėsi miegoti. Zebriukas Gabriukas valėsi dantukus, lapė Sidabrytė šukavosi uodegą, žirafa Ilgė žiovavo, liūtas Drūtas darė vakarinę mankštą, dramblys Ganešas straubliu pylė vandenį ant būrelio besiprausiančių beždžionėlių, baltoji meška Kiška plaukiojo baseine, o smauglys Valys snaudė susirangęs kaip didžiulis riestainis.

Zoologijos sodo sargas Jonas užrakino nakčiai didžiuosius vartus.

– Sunki dienele buvo, bet linksma – daug vaikų mus aplankė. Dabar, mielieji, metas ilsėtis. O rytoj puošime eglutę, – tarė sargas.

– Ai, sarge Jonai, manęs visai neima miegas, – skundėsi liūtas. – Vienas berniūkštis mane baisiai išerzino. Stypsojo prie narvo ir visaip maivėsi ir mėgdžiojosi: lojo šunimi, žvengė kaip arklys, vaipėsi kaip beždžionė...

– Kaip beždžionė – tai juokingai ir įdomiai, – linksmi sučiauškėjo beždžionėlės. – O mums labai patinka, kai vaikai vaiposi, erzinasi, mėgdžiojasi. Tada mes juos dar labiau mėgdžiojam, išaina tokios įdomios erzinimosi varžybos. Kas bjauriau? Kas keis-

čiau? Kas juokingiau?

– O man nepatinka. Aš tam išdykėliui atsukau uodegą. Tada jis įkišo ranką pro virbus ir taikėsi mane pagrrriebti už uodegos, – širdo liūtas.

– Koks tas berniūkštis drąsus! Aš bijočiau liūtą tampyti už uodegos, – atsiliepė Zebriukas Gabriukas.

– Tai ne drąsa, o tikra kvailystė, Gabriuk, – palingavo straublį dramblis.

– Juk aš galėjau jį... Rrrr, baisu net sakyti... Bet susivaldžiau, nors man pilvas iki šiol pykčiu verda.

– To berniuko daugiau neįleisime į svečius pas žvėris. Kol netaps protingesnis, – nusprendė sargas.

– Kai įgaus proto, galės ateiti ir į zoologijos sodą, – tarė liūtas. Neiškentė ir laputė Sidabrytė: